

Az igazságról, igazságkeresőknek 3.

Igazságosság: Az Írásokban gyakori buzdítás, bár így nem szerepel a törvényekben. Hogyan lehetünk igazságosak az igazság ismerete nélkül? Az igazságosság is bizonyos értelemben a ítélkezéshez köthető és kötik is sokan, mivel azt mondják, hogy csak a jóknak jár a szeretetük. Sajnos, ez még szülő – gyermek kapcsolatban is megjelenik, amikor szeretet megvonással próbálják fegyelmezni a csintalant.

Viszonyunk, jogosítványunk az igazsághoz a tilalmon túl nem hatalmaz fel minket embertársaink fölötti ítélkezésre. De a bűnös felmentésére, a bűnök leplezésére sem!

Mindazonáltal, az is írva van, ha közeledünk Istenhez, Ő is közeledik felénk. Isten az Őt szeretőknek nem csak magát mutatja meg, de a világát is! Istenhez felé vezető utunkon, egy bizonyos fázisban érzékenyebb lesz szemünk a bűnökre, könnyebben botránkozunk, ítélkezünk önkéntelenül. Sajnos, a hívő ember ebben a fázisban nem jó reklámja sem a hitnek, sem Istennek, sem az egyháznak. Az úton tovább haladva, már nem csak a mások bűneit vesszük észre, de egyre inkább tűnnek fel a növekvő fényben a saját hibáink, amelyek már látványosabbak és bántóbbak lesznek, mint másoké. Eközben a világ is egyre átláthatóbb és érthetőbb lesz. Isten célja az emberrel, hogy magához vonzza és az Ő végtelen szeretetébe adja át magát, amivel minket átitat és amit beleragyoghatunk a világba. Ha valakinek kétsége van, mi életünk értelme, itt most érdemes elmondani, hogy Isten országának építése, ami életünk lényege és legteljesebb beteljesülése, boldogsága.

Jó, jó, de annyi nézet, irányzat, irányelv hömpölyög a világban, azért a helyzet, az igazság felismerésében csak kéne valami támpont, valami kézzel foghatóbb, mint Isten igazságának keresése! Az eligazodásban az a fő lényeg, hogy legalább az általunk felismerhető rossz útra ne lépjünk, míg ki nem rajzolódik a szűk ösvény.

Az igazságosság hitem szerint az egyenlő mérce alkalmazása. Lehet, hogy tévelygek, lehet, hogy biztosan állok az igazságban, de ha változó mércével mérek, ítélek, akkor nem lehetek igazságos. Ha magamat, szeretteimet felmentem ugyanazért, amiért a másikat megítélem, akkor nem vagyok igazságos.

Persze, saját bűneinkre vakok vagyunk, ezért mondja mindig a bagoly a verébnek, hogy nagyfejű. De ha ítélkezési ingerünk támad, akkor javallom, keressük meg magunkban azt a bűnt, amit éppen üldözni készülünk. Akkor több szeretettel, megbocsátással, megértéssel tudok fordulni a másik felé és intellemmé alakíthatom az ítélkezést. Ha magamat teljesen mentesnek tartom attól a bűntől a legnagyobb igyekezetem ellenére, akkor jó lesz egy másik bűnöm a célra. Az intellemmé megfogalmazása nem csak azért lényeges, mert odafönn jóváírnak valami piros pontot, de eszköze lehet megtisztulásomnak is!

Az **ellentmondások** felismerése sok hamis, megtévedt útra felhívja a figyelmet. Az igazságot kevesen ismerik, de az ellentmondásokat a gyermekek is megláthatják. Ahol ellentétes állításokat látunk, ott bizonyosak lehetünk, hogy a közlője tévelyeg vagy éppen szándékosan megtéveszt. Nincs okunk, alapunk ezt megítélni, mert nagyjából itt sem kell ismernünk pontosan az okot és ítélkeznünk. Nekünk annyi elég, hogy felhívjuk a figyelmet az ellentmondásokra és ne kövessük az úton. Az

igazságtalanság is ebből lesz szembeötlő mindenki számára, mert az egyenlőtlen mércék alkalmazása pontosan olyan ellentmondásokat fog megvilágítani, mint az ellentétes állításoknál.

Az **értékrend**, azaz a dolgok rangsorolása igen sokat elárul a helyzetünkről és kilátásainról, meg lehet ismerni belső életünket és meg lehet jósolni egy szinten pályafutásunkat is. Rengeteget lehet tanulni az értékrend és abból következő gyümölcsök és betegségek kapcsolatáról, ha valaki hajlandó ezt észrevenni. Napjainkban már az a szólam is kiment a divatból, hogy értékrendi válságot élünk meg. Már ott tartunk, hogy nem csak az értékrend, de maga az érték is szitokszó, üldözendő. Szalonképes lett a legvadabb értékrendektől kezdve az értékek egyenkénti rombolása is, ami már nem a sorrendet pusztítja, de magukat az értékeket. Mit várhatunk az ilyen világtól? Csak az sejti, aki tisztában van az értékek és értékrendek tőlünk, szubjektív tetszésünktől, akaratunktól való létezésével és egyént, családot, közösséget és társadalmat szervező erejével. Még az eltévedt emberek által felállított leghitványabb értékrend is betölti ezt a szervező funkciót valamennyire, de az értékek elleni végső támadás, valami egészen mélyre sodorhatná az emberiséget, ha a valódi értékek ettől függetlenül nem tudnának működni, magukat fenntartani. Ennek az az oka, hogy a világ berendezkedéséből fakadóan, ha tetszik a véleményem, ha nem, egyetlen rend szerint tudunk legjobban beilleszkedni. Mehetek a víz alá oxigénpalack nélkül vagy lehetek fényevő, ha a hitem azt diktálja, de ez követőimet el fogja tántorítani, hacsak nem lesz hatalmam akkora, hogy én kötelezek erre mindenkit, miközben én távol tartom magam az ilyenektől, mert valakinek hirdetni is kell ezt az eszmét, a többiek dolga, hogy kövessék.

Életem tapasztalásai, bukásai segítettek egy megsejtéshez, hogy mely sorrendet érdemes tartani a gondosan megválogatott értékeink között, hogy egyáltalán életben maradjunk és jól érezzük magunkat a bőrünkben és a világban. A nagy tanulság ebből, hogy még a legnagyobb káoszban, szorongatásban is egyedül ezeknek az értékeknek számontartása, sorrendje, megtartása, amely kisegít vagy a legtöbbet nyújtja a boldoguláshoz.